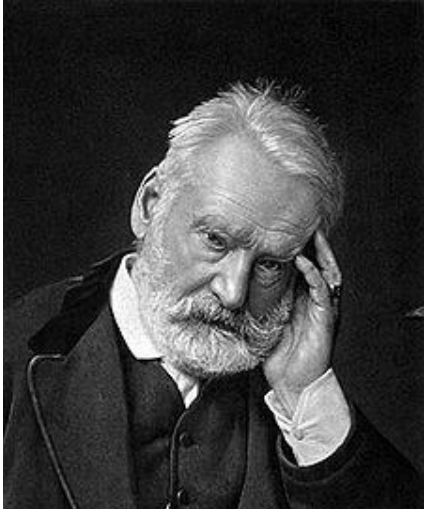

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Victor Hugo (1802 – 1885)

Victor Hugo (1802 – 1885) was de laatste grote romanticus van de Franse literatuur, maar gedurende zijn lange werkzame leven ontwikkelde hij zich van een behoudende katholiek tot een vrijzinnige liberale denker die belangrijke sociale romans zou scheppen, zoals *Les Misérables*. In zijn jeugdwerk *Notre Dame de Paris*, een dramatisch verhaal uit de vijftiende eeuw, volgde hij nog helemaal de literaire mode van die jaren.

1830

Victor Hugo - *Notre Dame de Paris*

Het verhaal draait vooral om het lot van Esmeralda, een zigeunerdanseres, die verliefd is op kapitein Phoebus. Maar de schijnheilige aartsdeken Claude Frollo koestert een boosaardige passie voor haar en beschuldigt haar van hekserij. Quasimodo redt het arme meisje uit handen van de woedende menigte en houdt haar enige tijd verborgen in de kathedraal. Als ze toch wordt geëxecuteerd, gooit Quasimodo de boosdoener Frollo van de hoogste torentrens naar beneden.

Quasimodo is de gebochelde klokkenluider van de machtigste middeleeuwse kathedraal van de Franse hoofdstad. Hij is doof, blind aan één oog en hij loopt mank. Ooit werd hij van de grond geraapt, toen men hem als vondeling had achtergelaten.

Sindsdien is de kathedraal zijn huis. Hij dwaalt tussen de beelden en de waterspuwers, langs galerijen en torentrens. “Waar hij vooral van hield in de moederkerk, wat zijn ziel deed ontwaken en hem soms gelukkig maakte, dat waren de klokken. Hij beminde ze, hij streeelde ze, sprak tot hen, begreep ze. Van de naaldtoren boven het kruis van de kerk af tot aan de grote klok van het portaal, omvatte hij allen in zijn tederheid. De klokkentoren van het kruis, de beide torens waren voor hem drie grote kooien, welke vogels, door hem losgelaten, slechts voor hem zongen. Toch hadden diezelfde klokken hem doof gemaakt, maar moeders houden vaak het meest van het kind, dat hen het meest heeft doen lijden. En dan was hun stem de enige, die hij nog kon horen. Daarom was de grote klok zijn lieveling. Haar gaf hij de voorkeur in het gezin luidruchtige dochters, die op feestdagen om hem heen huppelden. Die grote klok heette Marie. Zij hing alleen in haar zuidertoren en met haar zuster Jacqueline, een klok van kleinere omvang, in een kleinere kooi opgesloten naast de hare. Die Jacqueline was zo genoemd naar de vrouw van Jean du Montagu, die haar aan de kerk had geschonken. In de tweede toren hingen zes andere klokken en dan bewoonden nog zes kleinere de klokkentoren boven het kruis, met de houten klok, die men enkel luidde van Witte Donderdag 's namiddags tot Stille Zaterdag 's morgens. Quasimodo had dus vijftien klokken in zijn harem, maar de dikke Marie was zijn favoriete. Men zou er zich geen denkbeeld van kunnen vormen hoe hij op feestdagen genoot. Op het ogenblik waarop de aartsdiaken hem liet gaan en zei: Vooruit! klom hij reeds de spiraal van de klokkentoren sneller op dan een ander die zou zijn afgedaald. Hij kwam geheel buiten adem in de luchtige kamer van de grote klok aan. Hij bezag haar een ogenblik met plechtige stilte en liefde; dan richtte hij zachtjes het woord tot haar, hij streeelde haar met zijn hand, als een goed paard, dat een lange rit gaat maken. Hij beklagde haar, dat zij het zo zwaar zou hebben te verantwoorden. Dan schreeuwde hij zijn helpers, die een verdieping lager stonden in de toren, toe, te beginnen. Die gingen dan aan de kabels hangen, het gangspil knarste en de geweldige metalen bel kwam in beweging. Quasimodo volgde haar met de ogen terwijl zijn hart bonsde. De eerste schok van de klepel tegen de koperen wand deed het vloertje, waarop hij stond, sidderen. Quasimodo trilde met de klok mee. Eindelijk begon de grote vlucht, de hele toren trilde, binten, lood, steen, alles gromde tegelijkertijd, van de funderingspalen tot de stenen bladeren bovenin. Quasimodo had dan het kookpunt bereikt; hij ging, hij kwam, hij trilde met de toren mee van het hoofd tot de voeten.”